

Jag var en ung, aktiv, lycklig, ambitiös och framgångsrik kvinna. Stoltsheten lyste ur ögonen på mig.

Pilot och egenföretagare, försäkringsrådgivare och konsult på två olika stora försäkringsbolag i mitt hemland, mor till fem underbara barn.

Fru till en känd och högtbildad jurisdoktor, domare och advokat.

Dotter till en känd ingenjör och arkitekt.

Vacker och stark med huvudet upp och näsan i luften, rädslan och misslyckandet var en okänd känsla och ett okänt ord för mig.

Men med revolutionens omfattande storm och sönderfallshastighet kraschladdade mitt livs plan våldsamt i ett blodigt hav, då drunknade jag med alla mina planeringar för mina barns och min familjs framtid. Då slutade fortsättningen på ett lyckligt liv.

Mina vingar blev sönderslagna och bundna i olycklighetens värld. Plötsligt, över en natt och på ett ögonblick, var jag ingenting. Mina drömmar om framtiden gick bort med den religionsartade och blodiga revolutionen.

Darrande av rädsla som tog strupgrepp på mig, letade jag efter en genväg att rädda mina barns liv från helvetet i Iran.

Även om jag i slutändan kunde rädda mina barns liv, förlorade jag olyckligtvis mycket annat som aldrig kan ersättas. Jag förlorade och miste min man, mina ägodelar, min familj och värst av allt: jag förlorade mitt eget hemland, min integritet, personlighet, karaktär och karriären. Plötsligt kallades jag invandrare i ett för mig helt främmande land, Sverige, med långt avstånd från mitt eget hemland, utan att jag hade önskat det, vare sig för mina barn eller för mig själv, att bo under sådana förutsättningar i ett helt främmande land.

Dessvärre gav mitt vackra hemland Iran, som jag är född och uppvuxen i, mig allt från allra första början vid min födsel och det tog sorgligt tillbaka allt som jag hade i mitten av mitt liv. Vem är jag nu? Vad har jag gjort för fel – varför har jag blivit straffad?

1985 när jag kom till Sverige var jag sönderslagen, trött, olycklig, och ensam med nästan tomma händer. Bagaget var fullt av minnen och stolthet över min bakgrund, som tyvärr inte kunde hjälpa mig att fortsätta leva livet som förr. Helt plötsligt blev jag en fattig invandrare i allas ögon. En stackars ensamstående mor som varken kunde språket eller kände till någonting i det nya landet Sverige.

I och med den stora nedgången hade jag ingen tid att sitta och tänka på den smärtsamma händelsen. Jag ville inte titta bakåt och tycka bara synd om mig själv. Jag hade en stor plikt och uppgift framför mig. Jag måste uppfostra mina barn på ett bra sätt som jag alltid hade drömt om.

På dagarna hade jag inte ens tid att tömma hjärtat på rinnande tårar. Däremot på kvällarna först när barnen hade lagt sig och jag blev ensam, kunde jag gråta ut ordentligt till sömns. Gråta kunde jag göra på ett gömställe, tårarna rann oavbrutet nerför mina torra kinder som ett vattenfall men inte framför mina barn eller någon annan. Jag har sett tillvaron som en oavbruten bitter kamp bara för överlevnad och inget annat, med glödande hat mot mullorna som ruinerade mitt land och våra liv, mot de föraktade revolterande personerna ur de lägsta samhällsklasserna med tonvikt på brist på moral, vars pöbel förstörde och plundrade våra liv och värst av allt vårt land.

Fundamentalismen och fanatismen tog med sig landets utveckling, framgång, frihet och mänskliga rättigheter – samt dess mer än tvåtusenfemhundra år gamla historia, kultur och det goda ryktet som civilisation – 1 400 år tillbaka till tiden för islamiskt barbari.

Det revolterande folket var tydligen döva och blinda. De kunde varken höra, se eller tänka hur hela befolkningen, nationen och landets historia utplånas. Människor som utan medvetenhet och kunskap om religionens obarmhärtighet ville erövra och avsätta kungen för att lämna makten till en okänslig, blodtörstig och analfabetisk mulla (Khomeini). Han som hade levt i exil i femton år i Irak på shahens order. Khomeini själv kommenterade öppet med vämjelse att han inte hade någon känsla för sin återkomst till landet.

Då förstod alla att han bara ville hämnas och ödelägga landet på order av sina högt uppsatta chefer, världens makthavare.

Mina barns och mitt liv liknade en båt som fångades i ett förfärligt blodigt revolutionshav med hårda stormar fullt med hajar och piskor. Båtens kapten, baren far, dog och det var på håret att vi också drunknade. Det enda sättet att rädda mina barns liv var att lita på ett ruttet rep, en okänd person, en smugglare, vilket jag accepterade i all tveksamhet och med dess risk hoppades jag att han skulle kunna

rädda mina barns liv från helvetet och leda de till paradiset, att rädda de från kriget, tortyr, fängelse och ytterst av allt döden. Mina barn hade nämligen ingen framtid i sitt eget land.

Vi höll oss fast i repet och vi visste inte vart det skulle leda oss. Nu var mina fåglar på flykt mot ett stormigt hav. Ljussignaler från fyren vägledde oss till en lugn och fridfull strand i ett helt okänt land på andra sidan av världen, till Sverige.

När jag kom till Sverige, satte jag igång på egen hand som en fattig människa, en ensamstående mor med fyra pojkar i famnen och en dotter vars öde var okänt och hjälplöst. Hon for ensam till olika länder och sökte efter en räddningsväg, från land till land för att hitta oss och knyta sig till sin mor och sina bröder. Men tyvärr, alla vägar var avspärrade, därför hamnade hon till sist i Kanada. En ung och vacker artonårig flicka blev tvungen att bo ensam långt bort ifrån sin familj. Ödet ville att hon ska skapa sitt livs framgång utan någons hjälp. Däremot vändes det hotande fiaskot i en succé för henne. Successivt lyckades hon bryta den nedåtgående trenden.

Nu var jag en ensam kapten på flyget i ett okänt land, Sverige. Nu ska jag göra mitt allra bästa för att landa på rätt sätt. Jag fick inte vara rädd för mot- och sidovindar. Jag ville inte slösa bort någon minut för att sörja eller tänka på farhågorna som ruinerade vårt land och vårt liv, inte heller på eldsflamman som brände alla våra drömmar ner till aska.

Nu har jag mina barn som ska tas om hand. Jag måste nu vara en bra vägledare och konsult för mina egna barn. Med så mycket erfarenhet av livet som jag hade fått i min tidiga och unga ålder och med alla mina utbildningar, meriter och erfarenheter av att handskas med livets motgångar, tillät jag mig inte att vara ett lönlöst sökande i mörkret.

Utan att få hjälp och stöd från någonstans i ett helt och hållet främmande land som hette Sverige, utan att ha någon kännedom eller kunskap av arbetsregler och lagar, började jag jobba i Smålandsbageri med att paketera bröd på nätterna.

De härligt doftande och nybakade bröden med den färska smaken som folk njuter av vid sitt frukostbord eller till lunchen.

Hur som helst, det tog inte så lång tid för mig att sluta jobba nattetid då jag kände mig som en nattuggla i de mörka, fuktiga, illa jästlukande och smala korridorerna i bageriet. Det var bara två månaders sömnlösa nätter som inte gick fort men ändå, det gick som det gick. Vi var tvungna att jobba och paketera de heta bröden som direkt fördes från ugnen till bandet. Där fick vi inte ens prata med arbetskamraterna eller ställa en fråga om jobbet. Förmannen som hade en tung djup röst och var brysk, bankade sin näve hårt på bordet och skrek »prata inte!», »fortsätt jobba!». Jag kände mig exakt som i förhör hos revolutionsgardisterna som inte lät misstänkta gärningsmän sluta ögonen och som blev torterade av sömnlösheten tills de bekände sin dödssynd. Han var en knubbig och rödhårlockig man som hade konstiga ögonformer. Medan ena ögat tittade åt höger tittade det andra ögat åt vänster.

Ingen tyckte om honom. Alla visade sitt missnöje över hans närvaro, inte för hans utseende utan bara för hans föraktfulla attityd mot arbetarna. Jag antar att han inte kunde förstå det och att han blandade hej och hå ihop och att han inte ville ändra på sina busfasoner.

Nu har jag jobbat här i det nya landet och fått rätt att låna från banken för att satsa och köpa en pizza- och kebabbutik. Livets ironi, Piloten som bakar pizza. Det var helt okej. Jag ville överhuvudtaget stå på egna ben. Jag var stolt och jag lät aldrig någon annan styra mitt liv. Jag var verkligen för stolt över min bakgrund för att be om hjälp.

Det tog bara nio månader liksom en graviditets tid då jag drev den lilla restaurangen och ledde det svingande hjulet ensamt. Jag fick ofta hjälp från mina söner. Efter skolan kom de för att hjälpa sina lilla stackars och trötta mamma.

Jag kände mig som ett frö som med de kraftiga stormvindarna rullades i luften mellan berg och dalar, trillade och trillade tills jag i slutändan hamnade på Sveriges mark. Den hårda luften av ensamhet i det usla livet fullt med längtan, kalla och mörka vintrar med snötäckt och halkig mark, de tjocka och svarta molnen, skyfall, regn, kylan och den fuktiga luften skrämde mig inte alls. Utan tvärtom, allt detta som kunde vara negativt och dra en svag människa under jorden, hjälpte mig att starkt sprida mina rötter under jorden, slå huvudet ut igen och stå på mina fötter. Jag fick öppna ögonen till ett helt annat liv med helt nya perspektiv.

Khomeini betade av iraniernas livsgröda ända ner till rötterna och nu slog vi igen rot i små burkar i olika länders fönster. Ingenting var likt min dåvarande regnbåges färgade liv under en helt klar och blå himmel. Vackra, olikfärgade doftande blommor och grönska, den höga fontänen på vår egen gård tillhörde mitt förflutna, de senaste billmodellerna och det stora vackra huset. Nu gäller bara bussar och den lilla hyreslägenheten med tre rum som alltså var i dåligt skick och behövde renoveras på Oxnehaga, ett område mellan Huskvarna och Jönköping. Himlen var tom på regnbågar, istället var den full med gråfärgade och tjocka moln. Mina tårar dropade och föll på mina fötter och huvudet var tungt, fullt med olika tankar som inte var lätta att bära på den värkande nacken. Tusen gånger frågade jag mig själv, varför hade jag hamnat i den här usla och brutala situationen? Vems fel var det? Berodde det på kungen, fattigdomen, folkets analfabetism, okunnigheten, deras brist på kunskap eller den största tron på religionen, landets ägodelar och mineraler, oljan och/eller gas, islamiska religionens strategi för att hålla intresset vid liv, en del av västvärldens maktthavare som alltid lägger sig i andra länders öde, världens girighet att äga allt som tillhörde oss eller det föraktade ödet? Vem hade svikit eller lurat oss? Utbildade och akademiker som stod sida vid sida med troende folk på gatorna, kommunister, Mujahedin eller oliktankande politiker? Jag har tyvärr hittills inte fått något vettigt svar på mina frågor.

I årtal försökte jag skriva den här boken, men sorgen satte sig i halsen på mig som en klump och fyllde mina ögon med tårar som tvingade mig att gå ifrån min dator, stänga den och sluta att skriva.

Äntligen landade jag sakta men säkert på fötterna. Sorgen, sömnlösa nätter, ett hav av tårdroppar och avsaknaden hade varit för många och för stor, men nu när jag så oväntat blivit fri från allt mitt sörjande känner jag mig fri och mycket bättre. Smaken av ensamhet, längtan och misslyckandet är besk, varken jag eller någon annan ville smaka på den. Om livet kan gå vidare för alla, varför inte för mig?

Gjort är gjort, tyvärr kan ingen vrida tiden och ge mig tillbaka allt som jag för trettio år sedan (rättare sagt år 1979) förlorade. Även om jag känner mig fri från allt elände, så finns nostalgin och längtan alltid där. Jag blev en stämplad invandrare för hela mitt liv. Är det egentligen inte hjärtskärande att vara medborgare i två länder, utan att ha ett eget land?